

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MYSTERIE OP 'BLANDINGS COURT'

Komische thriller in drie bedrijven

door

Chris Geens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2006
Nr.1769

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MYSTERIE OP 'BLANDINGS COURT'* op te voeren moet de naam van auteur *CHRIS GEENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Chris Geens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING

8 dames - 9 heren

Marc Spender	warden
John Ryce	acteur op rust
Ann Ryce	actrice op rust, zijn echtgenote
Albert Lennox	acteur op rust
Vera Lennox	actrice op rust, zijn echtgenote
Gwendolynn Hyatt	actrice
Juan Palomes	kok
Yuri Karakov	kok
Roberto Dolomino	huisknecht
Betty Graham	meid
Jenny Green	verpleegster
Mary Black	verpleegster
Laura Shaw	dokter
Winnifred Ashton	nieuwe directrice
Bob Bailey	gast
Fred Johnson	agent
Tracey Wyatt	kinesitherapeute

Het stuk telt 3 bedrijven.

Ze spelen zich alle drie af in de living-room van het pension voor begoede burgerij, Blandings Court, ergens op het Engelse platteland.

BEDRIJF 1

Doek op - in een Engels interieur - een open haard met hoge schouw, een barmeubel, een boekenkast, enkele zetels, een laag tafeltje met kranten en tijdschriften, een deur rechts achter leidend naar de slaapvertrekken en de recreatiezaal, een deur links leidend naar de hall, de keuken en de eetkamer, naast deze deur hangt een lang, breed lint met een kwast - het is de bel om de huisknecht te roepen. We zien Ann en Vera, met een kopje thee, zitten praten. Albert zit in een zetel en leest een tijdschrift. John komt binnen, uit de eetkamerdeur.

JOHN : (klopt op zijn buik)

He, he, dat heeft me weer eens lekker gesmaakt. Hoe die goeie, ouwe Yuri telkens weer zijn lunch in elkaar steekt, weet ik niet, maar het is klasse, pure klasse !

ANN : Zodra je een vol bord voor je neus krijgt, ben je al tevreden. Klasse ! In het Rusland van de tsaar kan dat wel klasse zijn, maar als Engelse lunch lijkt het nergens op !

JOHN : Ach liefje, je bent vandaag weer op het oorlogspad. Met het verkeerde been uit bed gestapt ? Of slecht geslapen ?

ANN : Allebei. Met jou als bedgenoot valt dat niet zo verwonderlijk uit.

JOHN : (spottend) Oh lala, mijn zoete lief is vergramd ! En wat mag de reden daarvan wel zijn, lieve min ?

ANN : Dat weet je verduiveld goed genoeg: telkens je je 's avonds volstopt met bergen voedsel en je daarna volgiet met liters whisky, snurk je het hele huis overhoop.

JOHN : Ach liefje, (zingt op tonen van Sigismund in Het Witte Paard) Wat kan den John deran doen dat hij zo snurkt ?

ANN : Ja, spot er maar mee. Je hebt je hele leven al toneel gespeeld, op en achter de scène !

JOHN : (nijdig nu)

En jij dan, zoete Ann, waaraan heb jij dan je leven gewijd, op en achter het toneel ? Aan mij ? Aan onze kinderen ?

ANN : Je weet goed genoeg waaraan ik mijn leven gewijd heb !

JOHN : Ja liefje, ik weet het. Daarom mag je als pot de ketel niet verwijten dat hij zwart ziet.

- ANN : Ach jij, het laatste woord moet en zal je hebben ! Je verandert nooit !
- JOHN : Omdat het telkens weer het juiste woord op de juiste plaats is, lieverd, net zoals een eersteplans wat meer in de pap heeft te brokkelendan een tweedeplans, en terecht.
- VERA : Houden jullie nu eens op. Dat is nu elke ochtend hetzelfde liedje met jullie twee.
- JOHN : Maar dat is nu eenmaal ons levensverhaal, Vera, de rollen zijn ons op het lijf geschreven.
- ALBERT : Jullie lijken net Liz Taylor en Richard Burton in Virginia Woolf.
- JOHN : (spottend)
Albert, dat is een zeer vriendelijke opmerking. Ik had geen vermoeden dat we die twee zo sterk benaderden. Hoor je, liefje, ons spel wordt door onze collega's naar waarde geschat. Een hele eer, niet ?
- ANN : Ach, donder op, John, ik ben je tirades en je opmerkingen beu.
- JOHN : Een mooie repliek, liefje, en zo geladen, zo emotioneel.
Elke dag ontdek ik in jou onvermoede talenten, zeker voor een tweedeplans.
- ANN : (springt op)
Je bent verschrikkelijk ! Ik ga een sjaal halen.
(Ze rent de kamer uit door de deur rechts.)
- VERA : Je mag haar zo niet pesten, John.
- JOHN : (verbaasd) Hoe bedoel je, Vera ?
- ALBERT : We kregen niet allemaal de kans om eersteplan te worden, John, dat weet je.
- JOHN : Of we hadden niet allemaal het talent ervoor, Albert.
- ALBERT : Dat kan ook. In elk geval, je slaagt er, met veel talent, in elke morgen weer de hele sfeer hier grondig te verzieken. Je zou beter eens aan andere zaken denken, de onze bijvoorbeeld.
- JOHN : Oh, oh, Albert in zijn meest geliefde rol: de begripende, goedmenende vriend des huizes. Vera, je zou je Albert best wat meer in het oog houden. In elk goed stuk loopt dat slecht af voor de echtgenote.
- ALBERT : Zou de ochtendkrant er al zijn ?
- JOHN : Een hele mooie zwenking, maar heel doorzichtig ! Ik zal je in het oog moeten houden.

(John stapt naar de bel en trekt aan het lint)

JOHN : We zullen Roberto even bellen.

ALBERT : Ik ben nieuwsgierig wat er voor nieuws in de krant staat.

JOHN : Je zal het dadelijk weten als Roberto hier is.

(John trekt weer aan het lint)

JOHN : Waar blijft die kerel toch ?

(Roberto op door linkerdeur)

ROBERTO : Bongiorno ! Wat kan Roberto voor u doen ?

JOHN : De krant graag.

ROBERTO : Nu dadelijk ?

JOHN : Natuurlijk, anders had ik toch niet gebeld ?

ROBERTO : Dat is wel een beetje heel moeilijk, signore.

JOHN : Wat bedoel je met een beetje heel moeilijk ? Is de krant er nog niet ?

ROBERTO : Oh si, signore, maar ze is niet vrij.

JOHN : De krant is niet vrij ? Ik kan je niet volgen. Geef eens wat uitleg.

ROBERTO : Meneer Spencer heeft de krant meegenomen om ze te lezen.

JOHN : Wanneer ?

ROBERTO : Een uur of zo geleden, toen de postbode ze bracht.

JOHN : Moet die vent dan niet werken ? Hij zal toch genoeg werk hebben nu hij vervangend directeur is ! Haal me die krant, Roberto, en snel wat !

ROBERTO : Ja maar, signore Ryce, mijnheer Spencer is mijn baas !

JOHN : En ik ben hier de gast ! Ik heb meer recht op de krant dan hij. Ga die krant halen, met mijn complimenten.

ROBERTO : Si, signore Ryce, ik loop al.

(Roberto af door rechter deur en botst op Betty - een gerammel van emmers en Roberto achteruit weer op.)

ROBERT : Scusi, Bettina, scusi. Kom, ik zal je helpen.

(trekt haar recht)

Hier is je emmer, je borstel. ..

BETTY : En mijn rokertje ! Waar is mijn rokertje ?

ROBERTO : (buigt zich achter deur)

Hier is het, Betty, het rookt nog !

(Hij geeft haar een gebroken peukje)

BETTY : Dank je Roberto. Hé ! Dat is gebroken ! Maak dat je wegkomt, stuk vernufteling.

(Roberto af door rechterdeur, achteruit stappend.)

ROBERTO : Si, Bettina, si, scusati, Bettina.

(Betty stapt de kamer verder in - ze is gekleed in een lange, gebloemde schort, heeft een halsdoek om haar hoofd gebonden met aan de voorkant een drietal papilotten, ze slegt op veel te grote pantoffels.)

BETTY : Si, Bettina, si, scusati, Bettina. Mislukt stuk salami, spagettivreter van niks. Ziet nog niet waar hij loopt.

ALBERT : Ach Betty, de jongen doet zijn best.

BETTY : In de drie weken dat ik hier nu werk, heb ik met hem al meer ongelukken gehad dan met de rest van de wereld.

JOHN : Daar zal je dan zelf wel voor een groot deel tussen zitten. Je ziet niet meer waar je loopt met dat eeuwige rokertje tussen je lippen. Je lijkt wel een verdwaalde mistbank.

BETTY : Meneer Ryce is vandaag weer in zijn grapjeshumeur, merk ik.

VERA : Je zegt het, Betty.

ALBERT : Hij is alleen maar wat lastig omdat hij de ochtendkrant nog niet heeft.

BETTY : Dat had u moeten zeggen.

(Graait in haar schort)

Hier heb je ze ! (Steekt krant triomfantelijk in de lucht)

JOHN : Maar Roberto zei dat meneer Spencer de krant had.

BETTY : Die moest ze inderdaad hebben, maar Betty was hem te vlug af. Vandaag staat de uitslag van de prijsvraag erin.

ALBERT : En...heb je gewonnen ?

BETTY : Nee, ik had één vraagje verkeerd.

VERA : Welk, Betty ?

BETTY : Je moest zoeken wie er bedoeld werd met de letters W.S. Het was een beroemde Engelsman.

JOHN : Dat is toch makkelijk : William Shakespeare, onze grootste toneelschrijver! Wat had jij dan geschreven ?

BETTY : Winston Schurchill.

JOHN : Niet waar ! Zeg me dat het niet waar is ! Je dacht dat Churchill met een S begon ? Waar haal je het ?

BETTY : Je kan alles niet weten, meneer Ryce !

JOHN : Da's waar, maar dit weet toch iedereen. Die prijsvragen zijn

trouwens veel te gemakkelijk. Je moet alleen je verstand eventjes gebruiken.

BETTY : Is m'neer Ryce dan zo slim ?

JOHN : Ik mag zeggen dat ik wel een heleboel weet, ja, ik ben nogal belezen.

BETTY : Goed, m'neer Ryce, hier komt dan een vraag voor u : hoe was je een deur af, van boven naar onder of van onder naar boven ?

JOHN : Wat is dat voor een dwaze vraag ?

ALBERT : Antwoorden, John !

VERA : Ja, je kan er niet onderuit met al je gepoch van daarnet.

JOHN : Goed, als je het per sé weten wil: van boven naar onder, dat weet toch iedereen.

BETTY : Lekker mis, m'neer Ryce, van onder naar boven, dat weet toch iedereen.

JOHN : Dat kan toch niet. Zo loopt al het vuil weer naar beneden. Hoe in 's hemels naam...

ALBERT : John, neem je ochtendkrant en begin te lezen. Dat geeft ons ook wat rust.

BETTY : Alsjeblief, m'neer Ryce, de krant.

JOHN : (Terwijl Ann en Marc opkomen)
Dank je, liefje, je...

ANN : Even je sjaal halen en Don Juan versiert de meiden al.

JOHN : Al terug, zoetje, da's vlug ! En meneer Spencer ook al, wat een drukte.

MARC : Goeiemorgen. Oh, u hebt de krant al, zie ik. Roberto kwam er me al naar vragen.

JOHN : U krijgt ze straks wel als ik ze uitgelezen heb.

MARC : Oh, dank u wel. Betty, heb je hier nog niet gedaan ?

BETTY : 'k Moet nog beginnen, m'neer.

MARC : Doe dat dan straks maar. Ga nu de slaapvertrekken doen.

(Betty pakt borstel en sloft weg naar de linkerdeur)

BETTY : Goed, m'neer, zoals u wilt m'neer, u bent de baas, m'neer.

MARC : Als je het maar weet ! Hop, vort ! Er valt nog genoeg te poetsen.

BETTY : 'k Ben al weg. Niet zo opjagen.

(Betty verdwijnt door linkerdeur.)

MARC : Zo, nu kunnen we praten. We zijn nu onder gelijken.

- JOHN : En wat bedoelt u daarmee ?
- MARC : Wel, euh, nu het personeel weg is, euh...
- JOHN : En wat bent u dan wel ?
- MARC : Wel, euh, als plaatsvervangend directeur mag ik toch wel...
- JOHN : Je zegt het, als vervangend directeur ! Binnen enkele dagen ben je weer de doodgewone huisbewaarder, beste kerel, niks meer en ook niks minder.
- ANN : John, stop met mensen te kleineren.
- JOHN : Kleineren ? Niks daarvan. Ik hou eraan iedereen op zijn juiste plaats te zetten en te houden.
- ALBERT : Dat weten we John, dat weten we. Laat meneer Spencer nu uitleggen waarom hij hier zo vroeg na de lunch komt binnenvallen. Toch niet voor de ochtendkrant, vermoed ik.
- MARC : Dank u, meneer Lennox. Ik kwam inderdaad niet voor de ochtendkrant maar om u een nieuwe gast aan te kondigen.
- VERA : Een nieuwe gast ? Dat is lang geleden.
- ALBERT : Ja, het zal wat afwisseling brengen in ons gesloten wereldje.
- JOHN : Dat hangt ervan af wie het is.
- ANN : Ja, als de gast een tweedeplan is, mag hij het wel vergeten, niet Johnny boy ?
- JOHN : Zoals je het zo perfect zegt, liefje, we hebben al genoeg tweedepans in huis. Een talentrijke gast zou wel mogen.
- ANN : Ach jij !
- JOHN : Kwetst de waarheid, liefje ?
- ANN : (weer kalm) Meneer Spencer, gaat u verder.
- MARC : Jazeker, dank u. Wel, de nieuwe gast is geen vaste gast, zoals u/ Ze komt alleen enkele weken hier verpozen. Ze is wat overspannen, zie je.
- ANN : En wie mag deze dame, want het is een dame, zei je, dan wel wezen ?
- MARC : Wel, in de loop van de dag heb ik de eer te mogen verwelkomen op Blandings Court, de gevierde...Gwendolynn Hyatt !
- ANN : (schrikt op) Zei u "Gwendolynn Hyatt" ?
- JOHN : (ijzig) Jawel liefje, meneer Spencer zei "Gwendolynn Hyatt".
- ANN : Raken we haar dan nooit kwijt ?
- JOHN : We, liefje ?
- ANN : (boos) Ja John, we ! Ze komt telkens weer tussen ons in staan.
- JOHN : Kom, kom, liefje, je overdrijft, zoals je wel eens vaker doet.

ANN : Niks daarvan, je weet dat ik dat mens niet kan uitstaan, en niet omdat ze eersteplan is en ik het nooit ben geweest.

VERA : (Gaat tot bij haar)

Kom Ann, wind je niet op. Wat moet meneer Spencer wel denken.

JOHN : (imiteert Vera)

Ja Ann, wat moet meneer Spencer van jou wel denken: dat je de dame in kwestie haat ?

MARC : Oh, meneer Ryce, u weet dat ik erg discreet ben. Dat houdt mijn job als directeur in.

JOHN : Ja, mijn beste, maar als je morgen weer huisbewaarder bent, blijf je dan nog even discreet ?

MARC : (verontwaardigd) Mijnheer Rice, ik...

(Marc wordt onderbroken door de buitenbel)

MARC : Er is iemand aan de voordeur.

(Hij gaat naar het lint en trekt eraan)

Even Roberto roepen.

(Allen wachten op Roberto. Albert, Vera en Ann in de zetels - John bij de haard, Marc in het midden van de kamer, wat ijsberend. Roberto op door rechterdeur.)

ROBERTO : Permesso ! Men had gebeld ?

MARC : Ja, Roberto, er werd gebeld.

ROBERTO : Dat hoorde ik, ja.

MARC : Wel, doe dan wat je moet doen.

ROBERTO : Dat heb ik gedaan, signore Spencer, hier sta ik !

MARC : Maar er werd gebeld, zeg ik je !

ROBERTO : Ik ben hier toch, signore Spencer. Als er gebeld wordt, moet ik naar hier komen. Wel, hier ben ik !

MARC : Roberto, nogmaals : er werd gebeld !

ROBERTO : Heb ik gehoord signore Spencer, en hier ben ik. Zegt u me maar wat ik moet doen.

MARC : Roberto, luister, als je...

(Buitenbel gaat opnieuw)

ROBERTO : Scusi, signore Spencer, er wordt gebeld. Ik moet even weg. Ik ben zo weer terug.

(Hij loopt af door linkerdeur)

MARC : Verschrikkelijk om de laatste jaren aan degelijk geschoold personeel te komen.

JOHN : Betaal je mensen beter, dan krijg je meer gegadigden.

MARC : Het is geen kwestie van...

(De linkerdeur vliegt open en Gwendolynn Hyatt schrijdt binnen, met de allures van een diva, gevolgd door Roberto die een overvloed aan valiezen tussen armen, handen en tanden heeft - terwijl de begroeting plaats heeft, probeert hij, al mompelend, met zijn achterste de deur dicht te krijgen, wat hem niet lukt.)

GWENDOLYNN : Hello allemaal. Wat ouwe bekenden, zie ik. Johnny schatje, jij hier ! Wat een hemelse verrassing !

(Ze loopt naar hem toe)

ANN : (nijdig) Een verrassing, dat zal wel !

JOHN : Gwenny, dat is een lange tijd dat we elkaar niet meer zagen.

(Hij geeft haar een vluchtige kus op de wang)

GWENDOLYNN : Al te lang geleden, Johnny, al te lang.

(draait zich om naar Ann) En Ann is er ook nog ! Hoe gaat het met jou ?

ANN : (ijzig) Zoals je ziet, goed. Maar daareven voelde ik me stukken beter.

GWENDOLYNN : Nog steeds die ondeugende, wat cynische geest, Ann. Je zal nooit veranderen !

ANN : Jij wel ?

GWENDOLYNN : (negeert het laatste antwoord)

En Albert ! En Vera ! (Geeft hen een hand en draait zich naar Marc.)

En u bent...

MARC : Spencer, Marc Spencer, vervangend directeur.

GWENDOLYNN : (enthousiast) Ah, ah, de directeur !

JOHN : En straks weer huisbewaarder.

GWENDOLYNN : (koel) Oh, oh, de huisbewaarder. Wel, Marc, waar is mijn kamer ?

MARC : Die zal Roberto u tonen. Roberto, ga deze dame voor naar haar kamer.

ROBERTO : Grmmmlll

MARC : Wat zeg je ?

ROBERTO : (heftiger) Grmmmlll !

(Marc gaat naar Roberto toe en neemt de hoedendoos uit zijn mond)

MARC : Wat stamel je nu zo ?

ROBERTO : Welke kamer heeft mevrouw ?

MARC : De blauwe.

(Marc stopt de doos terug in de mond van Roberto)

MARC : Vooruit nu en sluit de deur achter je !

ROBERTO : Grrrrmmblllll

MARC : Doe wat ik je zeg ! Nu !

(Roberto laat alle valiezen vallen, sluit de linkerdeur, raapt alle valiezen op, gaat naar de rechterdeur, laat weer alle valiezen vallen, opent de rechterdeur, neemt alle valiezen op, gaat erdoor, laat alle valiezen vallen en sluit de deur. De hele tijd bleef de hoedendoos in zijn mond zitten, de hele tijd blijft Roberto mompelen, gesticuleren en gebaren met zijn hoofd maken.)

MARC : Zo, mevrouw Hyatt, uw bagage is al op weg naar uw kamer.

GWENDOLYNN : Dat kan je zeggen, maar in welke staat zal ze aankomen ?

MARC : Roberto is echt niet zo onhandig als hij lijkt, mevrouw, weest u maar niet ongerust.

JOHN : Hij moet slechts drie deuren passeren voor hij bij je kamer is. (gerommel van vallende valiezen weerklinkt) Hoor je, hij is al bij de eerste. (gehuil weerklinkt) En er is er eentje op zijn tenen gevallen !

GWENDOLYNN : Ach, er zit niets breekbaars in. Alleen wat kleren.

ANN : Genoeg om je tien keer per dag te verkleden, meer dan waarschijnlijk.

GWENDOLYNN : Liefje, je weet toch dat ik erop sta bij elk moment van de dag de juiste kleding te dragen, of niet te dragen.

ANN : Dat moet je me niet vertellen. Dat weet ik inderdaad maar al te goed.

JOHN : Och, liefjes, laat die oude koeien toch in de gracht zitten. Het is hier tenslotte een rusthuis, zowel voor het lichaam als voor de geest.

MARC : Wijze woorden, meneer Ryce, wijze woorden. Misschien kan ik best mevrouw Hyatt voorgaan naar haar kamer. Dan kan ze uitpakken en zich wat verfrissen voor het diner.

GWENDOLYNN : Een goed idee, Marc, wat verfrissing zal me deugd doen.

ANN : En een nieuw pakje ook.

VERA : (vergoelijkend) Ann toch !

GWENDOLYNN : Och, laat maar, Vera, Ann en ik kennen elkaar al zo lang en zo goed dat ik haar wrange grapjes kan smaken. Ze bedoelt het niet zo kwaad. Marc, ga je me voor ?

MARC : Jazeker, volgt u maar.

GWENDOLYNN : Bye, lieverdjes, tot strakjes !

(Beiden af door rechterdeur.)

JOHN : Zo, we hebben weer wat nieuw bloed op Blandings Court !

ANN : Vooral wat jonger bloed, bedoel je, niet John ?

JOHN : Lieverd, je reageert zo bitsig. Gwen is toch een oude vriendin des huizes!

ANN : Dat mag je wel zeggen !

VERA : Ann, stop er nu mee. Je bent er al ongelukkig genoeg om geweest.

ALBERT : Ja, deze historie is voorbij. Laat ze waar ze is: begraven in het verleden.

JOHN : Goeie raad van goeie, ouwe vrienden, lieverd, je zou hem best aannemen.

ANN : John, je denkt toch niet dat...

(op dit moment wordt er op de linkerdeur geklopt.)

JOHN : Binnen !

(Yuri en Juan, de twee koks, komen binnen - beiden zijn volledig in het wit gekleed - Yuri heeft een koksmuts op, Juan een wit petje en aan zijn riem bengelt een uitbeenmes.)

YURI : Ikskoeseert oe mai, es menier Spencer niet hier ?

JOHN : Zie jij hem ?

YURI : Nee, maar wai dachten dat hai hier zou zain. Tenminste, dit oeilskoeiken hier dacht het.

JUAN : Por favor ! Roberto zei het zopas !

(Juan spreekt alle sisklanken uit met een zware sch)

YURI : Stelt oe zich voor, met zo'e'n persoeneel moet ek wairken. Juan, een misloekte Spaanse koek en Roberto, een oep hol geslaigen Italiaanse roekkenjaiger.

JOHN : Ik begrijp je, Yuri. Waarvoor moest je meneer Spencer spreken ?

YURI : Ek moest menier Spencer de menoe voor het diner voorleggen.

JUAN : Un lekkere menoe, por favor !

YURI : Zwaig, oeilskoeiken ! Ik ben de koek !

JUAN : Madre mia ! Met joen eeuwige kritiek ! (trekt groot slaggersmes uit zijn riem) Nog ien enkel woord en ik vil je levend !

YURI : (trekt revolver)

Ha, ha ! Roessische revoloetie ! Waar moet ek dit koegeltje stoeren ? Tussen je oegen of in je spekboeik ?

- JOHN : (komt tussenbeide)
 Heren, heren, kalmte, we zouden vanavond nog graag dineren.
 Wat geeft het menu ?
- YURI : We starten met een Andaloesisch slaatje.
- JUAN : Por favor ! Een specialiteit van bai mai thois ! Lekker !
- YURI : Dan volgt de soep : Potage de la Comtesse, een recept van main
 oevergroetmoeder, Gravin Berendrina van Borovgrad.
- JUAN : Por favor ! Een succulent soepje.
- YURI : En dan het hoofdgerecht : gebrad à la Stroganoff met Madri-
 lense boenen en Parijse aardappeltjes.
- JUAN : Por favor ! Met een smeug sausje !
- YURI : Nog een licht dessertje oem af te sloeiten : een bombe à la
 glace pinache.
- JUAN : Por favor ! Een sappig tongstrelertje.
- ALBERT : Dat ziet er weer lekker uit, Yuri.
- YURI : Dank oe, menier Lennoeck, waidoen oens best.
- VERA : Ja, vooral dat slaatje zegt me wel wat.
- JUAN : Por favor, donna Vera Joenes, por favor ! Het is verroekeloeklek !
- YURI : Juan, oew fatsoen !
- JOHN : Ons buikje zal vanavond weer overladen zijn, heren, daar hou
 ik van.
- (Terwijl John dit zegt komt dokter, Laura Shaw, binnen langs
 de rechterdeur, gekleed in het wit met stetoscoop en notaplank
 met bengelende balpen.)
- LAURA : Wat hoorde ik ? Een overladen buikje ? Meneer Ryce ?
- JOHN : Een grapje, dokter, een grapje.
- LAURA : Toch niet over het avondmenu ?
- JOHN : Nee, ik zei dat ik ervan hou mijn buikje eens goed rond te eten.
- LAURA : Dat weet ik, meneer Ryce, maar dat hebt u de laatste jaren
 blijkbaar wat te veel gedaan. U weet toch dat uw cholesterol
 zo hoog is als van twee gezonde mensen samen.
- JOHN : U overdrijft, dokter.
- LAURA : Tut, tut, ik ben hier in dienst genomen om over uw gezondheid
 te waken en dat doe ik ook. Yuri, hier is het avondmenu.
- YURI : Het avondmenoe, dokter Shaw, ? En het maine dan ?
- LAURA : Te overladen, denk ik, Yuri. Met kerst misschien.
- YURI : (neemt papier aan en leest luidop)
 Een lentesoep van verse groenten zonder vlees, wit van de kip

met slai in vinaigrettesaus en gekookte aardappeltjes. Als dessert een poeding van afgeroomde melk. Dokter, meent oer dit ?

LAURA : Ik vrees het voor jou en je kookkunst, Yuri.

JUAN : Madre mia ! En main slaatje dan !

LAURA : Te veel olie, Juan, een volgende keer.

YURI : Dokter, oer bent een stielbederver ! Kom, Juan, we gaan dit konainevoer bereiden.

(Beide koks af, hoofdschuddend en duidelijk teleurgesteld, door linker deur.)

JOHN : Dokter, het menu dat u voorlas was een grapje, niet ?

LAURA : Helemaal niet, meneer Ryce, het is bittere ernst. 1 April is nog ver weg.

JOHN : Bitter mag u wel zeggen.

LAURA : Toen ik een maand geleden werd aangeworven door de vroegere directeur, was de bedoeling om van alle gasten weer gezonde, fitte mensen te maken.

ANN : En daar slaagt u in, dokter. John is al 5 pond kwijt.

JOHN : Ja, en de directeur is alles kwijt ! Hij is het hoekje om. Blijkbaar hield hij meer van rijstap met gouden lepeltjes dan van uw menu.

LAURA : Een wrang grapje, meneer Ryce, u weet evengoed als ik, dat de vroegere directeur overleden is tengevolge van een hartstilstand, mede te wijten aan een te zwaar lichaamsgewicht.

ANN : Mijn man bedoelt het niet zo scherp, dokter, hij houdt er nu eenmaal van het laatste woord te hebben.

LAURA : Zo ken ik er nog, mevrouw, het ontlast de zenuwen, denk ik er steeds maar bij. En nu wordt het tijd voor de behandeling. (raadpleegt haar plankje) Even de staf roepen.

(Laura gaat naar het lint en trekt eraan.)

JOHN : Behandeling, dokter ? Krijgen we sauna's en modderbaden ?

LAURA : Nee, meneer Ryce, alleen wat relaxatietherapie en vitaminekuur.

(Rechterdeur gaat open en Roberto komt binnen)

ROBERTO : Permesso, signora Dottore ?

LAURA : Ah, Robert !

ROBERTO : Robertó, signora Dottore, Robertó !

LAURA : O.K., Robertó.